

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευχετημένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τὰ Σχολεία (1932).
Τιμηθέν διὰ του Ἀργυρού Μεταλλίου της Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΚΑΙ Β' ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1945, ἀνά δραχμὰς 2.000. Διὰ τὴν Γ' (Ποῦλιος-Σεπτέμβριος) δραχμὰς 4.000.— Τὸ ψῆλλον δρ. 200
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικὰ καὶ ἐπιταγαί, τὰς κτλ.) ἀνωτέρως: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Ἐδριπέδου, 43 — Ἀθήνας».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνέδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην Οκτωβρίου μῆνης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπέδου Ἀριθ. 43, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'—Τόμος 50ός

Ἀθήναι, Μάιος 1945

Ἔτος 66ον—Ἀριθ. 18-22

ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΑΙΜΑ

Μυθιστόρημα LOUIS BERTRAND τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.
Μετάφραση ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Καὶ ἀπιθώνοντις τὸ ποτήρι στὸ τραπέζι του, ἀναστένανε μακάρια:

— "Α, τί γλυκεῖά ποὺ εἶν' ἡ ζωὴ!

— "Ἔτσι νομίζεις; εἶπε μὲ πικρὰ ὁ Καϊκίλιος.

— Για μένα τὸν ἴδιον, ναί. Δίχως τὴν παδάγρα ποὺ μὲ βασανίζει πότε-πότε, καὶ δίχως τὴν ἔννοια τοῦ γιοῦ μου, θὰ ἤμουν ἀπόλυτα εὐτυχισμένος. Ἔρεις ὅτι ὁ Μάρκος μ' ἀνησυχεῖ; Φοβάμαι πολὺ ὅτι σύντομα θὰ γίνῃ χριστιανός.

— Μεγάλη μας τιμὴ ν' ἀποκτήσουμε ἓνα τέτοιο νεοφώτιστο. Ἀλλὰ καὶ σύ, μ' ἔλο ποὺ δὲν εἶσαι ἀπ' τοὺς δικούς μας, ὡστόσο βλέπω πὼς συμπαθεῖς τὴ θρησκεία μας. Εἶμαι βέβαιος πὼς χάρις σὲ σένα ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Κίρτα δίχως καμμιά ἐνόχληση οἱ ἐπίσκοποι ποὺ εἶχε καλέσει ὁ Κυπριανός.

— "Ε, δὲν κάνεις λάθος. Ἐφυγε ὁμοῦ καὶ ὁ Κυπριανός, μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου;

— Βεβαίως. Τὸ ἴδιο βράδυ.

— Καλὰ ποὺ πρόφτασε! Ἐμαθα ἀπὸ τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ λεγάτου πὼς ὁ λεγάτος ὁ ἴδιος εἶναι πολὺ θυμωμένος μὲ τὸν Κυπριανό, γιατί τὸν θεωρεῖ ἀπὸ τοὺς πιδ ἐπικίνδυνους καὶ φανατικούς ἡγέτες σας. Ὅσο, γιὰ σένα, τοῦ φαίνεσαι ὑποπτος ἐξ αἰτίας τῆς καταγωγῆς σου καὶ τῆς συγγενειᾶς σου μὲ τοὺς παλιούς ἄρχοντες, αὐτῆς τῆς χώρας. Ἐχει διαρκῶς τὸ

φόβο μήπως ἐσεσηκώσης καμμιά μέρα τὸ λαὸ σ' ἐπανάσταση.

— Τί ἰδέα! διαμαρτυρήθηκε ὁ Καϊκίλιος. Ἔρεις πὼς ἤσουχα καὶ ἀποτραβηγμένα ζῶ, τόσο πὸν μερικοί μὲ κατηγοροῦν γι' ἀβράνεια. Μὰ γιὰ πὲς μου, ἀπὸ τοῦ μυρίστηκε ὁ Μακρίνιο, ὁ λεγάτος τῆς Λαμβαίσης.

Ἡ Ἀφρικὴ εἶναι ἡ πατρίδα μου, εἶπε ἡ Βιοζίλ.
(Σελ. 119, σφ. α')

πὼς πρόκειται νὰ συγκαλέσουμε σύνοδο;

— Θέλεις νὰ τὸ μάθης; Ἀπὸ τὸν Ρόκκιο Φήλικα τὸ γείτονά σου, τὸ γείτονά μας μάλλον, γιατί τὸ κτήμα του συνορεύει καὶ μὲ τὸν δυό μας. Καί, μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ δώσω μιὰ συμβουλή; Μὴν ἔχης καμμιά ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

— Ἐδχαριστῶ γιὰ τὴ συμβουλή, ἀλ-

λά δὲν ἀσχολοῦμαι μὲ τὸ πρόσωπό του.

— Τόσο τὸ χειρότερο. Τὸν περιφρονεῖς καὶ αὐτὸς σὲ φθονεῖ. Αὐτὴ ἡ ἀντιζηλία χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν πατεράδων σας. Ὅταν ὁ δικός σου ὁ πατέρας πρόσφερε στὴν Κίρτα μιὰ βιβλιοθήκη, ὁ δικός του ἐκτίζε γρήγορα-γρήγορα μιὰ θριαμβευτικὴ ἀψίδα. Μὰ ἡ μεταίοδοξία τοῦ γιοῦ ξεπερνάει ἀκόμη καὶ τὸν πατέρα. Τὸν εἶδες μέσα στὸ καινούργιο ἀμάξι ποὺ ἀγόρασε ἀπὸ τὴν Καρχηδόνα; Ὁλόκληρη ἡ Κίρτα δὲν μιλάει παρὰ γι' αὐτό.

— Ἐνα ἀμάξι χρυσό...

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη κραυγὲς πάνου, ποὺ ἐξελιχθήκαν σὲ οὐρλιάσματα, ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κήπου.

— Εἶναι οἱ δούλοι τοῦ Ρόκκιο ποὺ μαστιγώνονται, πληροφόρησε ὁ Μαρτιάλης. Τὰ διαμερίσματά τους ἀκουμποῦν στὴ μάντρα τοῦ κήπου μου. Ἄκου! εἶναι φοβερό! Κι' αὐτὸ τόχομε κάθε μέρα. Ὁ ἀνόητος! νομίζει πὼς μὲ τὴν αὐστηρότητα αὐτὴ μένει πιστός στὰ πάτρια. Καὶ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο διατηρεῖ ἀκόμη κατὶ ἀφόρητες λατρευτικὲς συνήθειες. Καὶ μὲ πνίγει κάθε μέρα μὲ τὴν τοῖκνα ἀπὸ τὰ ὀλοκαυτώματά του. Ἄν μπῆς στὸ κτήμα του, σὲ κάθε βῆμα σου θὰ σκοπτάψης ἐπάνω σὲ βωμοὺς στεφανωμένους μὲ λουλούδια, σὲ βελανιδιές στολισμένες μὲ κέρατα βωδιδῶν, ἢ λιτὲς ὅπου κρέμονται προβιές ἀπὸ ἀρνιά. Ὅποτε ταξιδεύει, κουβαλάει μαζί του κι' ἓνα μικρὸ φορητὸ βωμό.

— Ἄς ἀφήσουμε αὐτὸν τὸν γελοῖο, τὸν ἔκοψε ὁ Καϊκίλιος μ' ἀνυπομονησία, ἐλάχιστα μ' ἐνδιαφέρουν οἱ ἀντιλήψεις του. Ἐκεῖνο ποὺ

ἐπὶ τῆς ἀφῆσε τὸν γελοῖο, τὸν ἔκοψε ὁ Καϊκίλιος μ' ἀνυπομονησία, ἐλάχιστα μ' ἐνδιαφέρουν οἱ ἀντιλήψεις του. Ἐκεῖνο ποὺ

θέλω να μου είπης είναι αν και ο Μακρίνιος έχει το ίδιο μίσος έναντι των χριστιανών.

— Ο λεγάτος δεν είναι παρά ένας υπάλληλος που εκτελεί διαταγές, απάντησε ο Μαρτιάλης.

— Ακριβώς αυτό ήθελα να μάθω, μήπως τυχόν έλαβε τίποτε νέες διαταγές. Έσδ δεν παρατήρησες τίποτε το άνησυχαστικό :

— Στην Κίρτα βασιλεύει απόλυτη ήσυχια. Λένε ότι ο Βαλεριανός Αυγουστός ετοιμάζει έκστρατεία έναντι της Περσίας. Στη Λαμβάσια ο Μακρίνιος έχει πολλές σκοτούρες με τους δροσίδιους και με τους νομάδες της περιφέρειας του, που παρουσιάζαν κάτι ύποπτες κινήσεις. Αλλά κάνε μου τη χάρη να δώκιμάσγς αυτό το μέλι. Είναι σαν άναλυτό χρυσάφι :

Ο Καικίλιος όμως δεν είχε καμιά διάθεση ν' άκούση τους διθυράμβους που έφθελε ο γείτονάς του στέ προύοντα του. Ήξερε πάρι αυτό που ήθελε να μάθη. Έβιάσθηκε να ταλειώση το φαγητό του και παρ' όλα τα παρακάλια του Μαρτιάλης που ήθελε να τον κρατήσει ακόμη, άποχαίρητος τον φίλο του με την πρόταση ότι ή Βιρζιλ τον περιμένε μόνη της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Η είδηση για τους νέους διωγμούς των χριστιανών είχε στην άρχή τρομοκρατήσει τον Καικίλιο. Ως τη στιγμή που έφυγε ο Κυπριανός βρισκόταν κάτω από την επίδραση των λόγων του, και μπροστά του είχε άδιάκοπα τις φοβερές εικόνες που είχε επικαλεσθεί ο επίσκοπος. Ύστερα όμως ή λογική κι' ή ψυχραιμία του υπερίσχυαν, και το πρώτο που έκανε μόλις έφυγε ο Έπίσκοπος, ήταν να γυρίση άμέσως στέ Μυγύα για να κλείση τα κακά στόματα.

Μέσα στη γαλήνη του έξοχικού του σπιτιού, δίπλα στη γελαστή και ξένοιαστη Βιρζιλ, δεν τού ξαναγύρισε ή αίσιοδοξία του, με ώστόσο τα αισθήματά του και οι ιδέες του ξαναμπήκαν στέ μια κανονική τροχιά. Προσπαθούσε και πάλι να προσαρμολή με τις περιστάσεις, να διατηρήση την ειρήνη συμβιβάζοντας τα πάθη και κατασιγάζοντας τα μίσγ. Η έγώιστική του αγάπη για την ήσυχία και την έλλειψη από φροντίδες και στενοχώριες ίκανοποιόταν έτσι χάρις σ' αυτή τη μέση δδδ που είχε ακολουθήσει, της σωφροσύνης, του συμβιβασμού και της ύποταγής. Ένοιωθε όμως τον έκαυτό του ταπεινωμένο μπρός στη φανερή ήθική ύπεροχή του Κυπριανού, και λυ-

πόταν που ή συνάντησή τους, αντί να τούς φέρη κοντότερα, τους είχε μάλλον άπομακρύνει τον ένα από τον άλλον. Καταλάβαινε πώς ο Κυπριανός μέσα του τον περιφρονούσε κι' ήθελε να έξιλωσθ ή απέναντί του, δείχνοντάς του τέ ένδιαφέρον του όχι μόνο γι' αυτόν, αλλά και για τους άδελφούς του Χριστιανούς, και για το μέλλον της εκκλησίας. Έτσι έφρόντισε να λάθη πληροφορίες για τους καταδικούς της Σιγού και έμαθε πώς ο Βαριχός και ο Γούδουνο είχαν πεθάνει, με ο Πριδατιανός ζούσε άκόμη. Η είδηση αυτή έκανε τον Καικίλιο να πάρη μια ξαφνική άπόφαση, για να δώση στέν Κυπριανό μια έμπρακτη άπόδειξη της άφοσίωσής του : Άδριο κιάλας θα έφρευε να πάη να επισκεφθ ή μόνος του τα δρυχεία και να ιδή στέ τί κατάσταση βρισκόταν οι χριστιανοί κατάδικοι, και θα προσπαθούσε ν' άνακουρίση όσο μπορούσε τα δεινά τους.

Κάθισε κι' έγραψε ένα μεγάλο γράμμα στέν Κυπριανό, που τού άνακοίνωνε την άπόφασή του αυτήν και τού έκανε γνωστά όλα τα νέα όσα είχε μάθει από τον Μαρτιάλης. Ύστερα βγήκε στην ταράτσα όπου είχε την ιδέα πώς θα συναντούσε την Βιρζιλ. Μ' αντί γι' αυτήν, βρήκε την Θαδύρ, τη Μαυριτανή, παραμύνα της μόνη.

Με άπότομο τρόπο της φώναξε : — Πού είναι ή Βιρζιλ ; — Κάτω από την κληματαριά, απάντησε ή γριά κοιτάζοντάς τον με το λοξό βλέμμα της και πρόσθεσε : Είναι πεσμένη με τα μούτρα στέ διάβασμα.

— Φώναξέ την να έρθη δδδ ! — Άδύνατο, είναι ή ώρα του φαγητού.

— Έ, το φαγητό ές περιμένει. Η γριά έμεινε άκούνητη.

— Άκουσε ; φώναξε ο Καικίλιος χτυπώντας το πόδι του με θυμό. Η γριά έφυγε τρέχοντας, και καθώς ο κύριός την την παρακολουθούσε με τα μάτια, ένοιωθε μέσα του να φουντώνη ο θυμός του.

Για το κάθε τί συναντούσε την ύπουλη και συστηματική αντίδραση της άραπίνας αυτής. Είχε βάσιμες ύποψίες ότι προσπαθούσε ν' άπομακρύνη τη Βιρζιλ από κοντά του, μόνο και μόνο από μίσος έναντιόν της φυλής του και της θρησκείας του. Την είχαν φέρει από τα βάθη της Άφρικής στέ νεαρώτατη ήλικία και είχε μεγαλώσει στέ σπύτι του Παμπηάνου, όπου κατήρθωσε σιγά σιγά ν' άποκτήση μια ανεξήγητη έπιβολή στη μητέρα της Βιρζιλ. Και

να που τώρα παρασυρόταν και ή κόρη και ύποτασσόταν κι' αυτή στην έπιρροή της. Ο Καικίλιος που τού είχε αντίληφθει από καιρό, είχε πολλές φορές άπκασίσει να την διώξη, αλλά τα κλίματα της μικρής τον έκαναν πάντοτε να ύποχωρή. Ωστόσο, μ' όλα που της έκανε όλα της τα χατήρια, ή θετή του κόρη δεν άποράσιζε να τον πη πατέρα και ο Καικίλιος πίστευε πώς ή έπιφύλαξη αυτή της νέας, που τόσο βαθείά τον πλήγωνε, ήταν κατόρθωμα της γριάς άραπίνας.

Ένώσω έκανε άκόμη αυτές τις σκέψεις, ή Βιρζιλ παρουσιάστηκε στέ περιστύλιο. Τα μάτια της δνειροπόλα έμοιαζαν σαν βυθισμένα άκόμη στη γοητεία του βιβλίου που διάβαζε, κι' ειπε με ύφος μισοθυμωμένο και μισοχαδιάρικο :

— Με γύραδες ; Τι με θέλεις ;

— Βιρζιλ, ειπε ο Καικίλιος με τον πιο πατριικό τόνο, άδριο φεύγομε άπ' δδδ. Έγώ θα πάω στέ Σιγύ. Λογαριάζω όμως να περάσω τέ καλοκαίρι μαζί σου στην Ρουσικία, μια δροσερή έπαυλη στην άκροθαλασσιά. Έσδ θα φύγης πρώτη κι' έγώ στέ μερικές ήμέρες θα έρθω να σέ συναντήσω.

Μά ή νέα διαμαρτυρήθηκε. Δεν φοβόταν διόλου τη ζέστη, αυτή ήταν σωστή Άφρική. Άφού ο Καικίλιος έφρευε κατά τα νότια, άς την έπαιρνε κι' αυτήν μαζί του. Αύτός θα πήγαινε στέ δρυχεία κι' εκείνη θα συνέχιζε ύστερα τέ ταξίδι της στέ Χαλκεϊον, ένα άλλο κτήμα του Καικίλιου στέ σύνορα της έρήμου.

— Για σένα, τού ειπε, και οι δύο επαύλεις είναι τέ ίδιο ευχάριστες. Έμένα όμως μ' άρσει πολύ περισσότερο τέ Χαλκεϊον όπου θα κάνω μακρυνούς περιπάτους στην έρημο ή στέ φαινικόδασα.

Και με ξαφνικό ένθουσιασμό άρχισε να χτυπήη τα χέρια της γεμάτη χαρά :

— Ναι, ναι, θα τρέχω με τ' άλογο από τέ πρωί ως τέ βράδυ. Θα πάρω μαζί μου και τα δύο μου μαυριτανικά άλογα, τον Έρωτα και τον Διομήδη.

— Αυτό είναι σωστή τρέλλα, ειπε ο Καικίλιος, να θέλγς να περάσης τέ καλοκαίρι σου σ' εκείνο τέ καμίνι ! Βιρζιλ, δεν είσαι λογική ! Δεν είσαι ποτέ σου λογική. Έχεις κάτι ιδιοτροπίες έντελώς παράλογες, κάτι πείσματα ανεξήγητα.

Κοντοστάθηκε με ά στιγμή κι' ύστερα πρόσθεσε :

— Νά, γιατί προχθές δεν θέλγσες να ιδής τον φίλο μου τον Κυπριανό ;

— Τό ξέρεις πώς δεν άγαπώ τους χριστιανούς.

— Λαίλια ! τη μάλλωσε ο Καικίλιος.

— Δεν με λένε Λαίλια, με λένε Βιρζιλ.

— Τώρα πιά είσαι άρκετά μεγάλη για να σέ φωνάζουν με τέ χαϊδευτικό αυτό ένομα, που σου δώσανε όταν ήσουν παιδάκι.

— Έμένα μου άρσει. Είναι ένομα άφρικανικό, έγώ είμαι Άφρικανή, δεν είμαι Ρωμαία.

— Είσαι, άπου ήσάν κι' οι γονείς σου.

— Όχι. Η Άφρική είναι ή πατρίδα μου. Την άγαπώ έγώ την Άφρική, έσδ την έχεις ταξιδέψει και την ξέρεις. Θα κάνης και άλλα ταξίδια και θα με πάρης και μένα μαζί σου να την γνωρίσω. Η μάλλον θα την γνωρίσω με τον άντρα μου, που θα είναι κανένας δδηγός καρabaνιών ή Άφρικανός νομάς. Ά τί ώραία ζωή !

— Παιδί μου, τρελλάθηκες. Η τα βιβλία σου ή ή Θαδύρ σου σάλεψαν τέ μυαλό !

— Όχι, όχι. Θέλω να ιδώ την έρημο, την πηγή του Άμμωνος. Την είδες έσδ τη θαυμαστή αυτή πηγή που ξεπηδάει άνάμεσα στέτους άμμους ;

— Ναι, απάντησε ο Καικίλιος, πηγαινοντας στην Άλεξάνδρεια από την Κυρηναϊκή.

— Κι' είναι άλήθεια ότι τη νύχτα βράζει κοχλάζοντας και τέ πρωί είναι παγωμένη ;

— Αυτό δεν είναι παρά ένα φυσικό φαινόμενο, που δεν έχει τίποτα τέ παράδοξο.

— Πάψε. Είσαι και σδ άθεος όπως όλα οι χριστιανοί. Δεν πιστεύεις στέτους θεούς.

— Δέγ ξέρεις τί λές, παιδί μου ! Έκείνη όμως δεν τον άκουγε. Με τα μάτια της κερφωμένα σ' ένα ύρισμένο σημείο, έμοιαζε σαν βυθισμένη σ' έκσταση. Συνέχισε, σά να μιλούσε στέν εαυτό της.

— Κι' όλες οι άλλες θαυματουργές πηγές που βρίσκονται στέν κόσμο ! Τώρα που ήμουν κάτω από τη κληματαριά, διάβαξα σ' ένα χοντρό βιβλίο ότι στές νήσους των Μακάρων υπάρχουν δύο θαυμαστές πηγές ή μια κοντά στην Άλλη ή μια γιατρέυει κάθε άρρώστεια και ή άλλη φέρνει τέ θάνατο. Ο θάνατος ! Για φαντάσου να πεθάνω !

— Κι' όμως πρέπει πότε - πότε να τον σκεπτόμαστε και τέ θάνατο, μικρή μου Βιρζιλ, ειπε σοβαρά ο Καικίλιος.

— Σώπα, σώπα, σέ παρακαλώ !

Σώπασε και κείνη για μια στιγμή. Κι' ύστερα συνέχισε.

— Τι πράγματα έχει κανείς να ιδή εκεί κάτω ! Τον κήπο των Βοσπερίδων με τα χρυσά του μήλα, και την παράδοξη χώρα των θαυμαστών Αιθίοπων που είναι στολισμένοι με όλες τις άρετές.

Ο Καικίλιος γέλασε.

— Αυτοί οι Αιθίοπες που λές δεν είναι παρά κάτι άπαίσιοι Άραπάδες με ζαρωμένο πετό σαν γριές.

— Δεν πειράζει. Στέν τόπο τους μια φορά βρίσκει κανείς τέ τραπέζια του Ήλιου που είναι πάντοτε στρωμένα. Όσο και να φάη κανείς, τέ τραπέζι ξαναγεμίζει πάλι από φαγητά. Άγ πόσο θα ήθελα να φάω στέ τραπέζι του Ήλιου. Έσδ δεν θα ήθελες ;

Ο Καικίλιος χαμογελούσε βλέποντάς την τόσο συνεπαρμένη από τη φαντασία της. Νοιώθοντας την στιγμή κατάλληλη ή Βιρζιλ έκανε παρακαλεστικά :

— Λοιπόν θα μ' άφήσης να πάω στέ Χαλκεϊον ;

— Έστω, έκανε χαμογελώντας ο θετός της πατέρας. Θα πάς για ένα μήνα μαζί με τον γέρο Τρόφιμο, τέ σταυλίτη μου.

— Και θα πάρω μαζί μου και την Θαδύρ ;

Άγανακτισμένος από την τόση έπιμονή της ο Καικίλιος έκανε ένα άρνητικό νεύμα. Μά ή Βιρζιλ έχωσε τέ κεφάλι της στέ μαξιλάριά και άρχισε να κλαίη με λυγμούς.

— Τέλος πάντων, πάρε την κι' αυτή μαζί σου, ειπε ο Καικίλιος νικημένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Στέ δρυχεία του Σιγού.

Ο Καικίλιος είχε άφήσει την Βιρζιλ στην περιοχή των λιμνών, εκεί όπου ο δρόμος της Λαμβάσιας χωρίζεται από τέ δρόμο του Σιγού. Έτσι ενώ ή νέα κατέβαινε κατά τέ Χαλκεϊον, αύτός προχωρούσε κατά τέ δρυχεία, έφιππος, συνοδευμένος μόνο από τέσσερις ύπηρέτες.

Ο ΚΗΠΟΣ

Χρυσάφια ή μέρα μās σκορπώ κι' οι φυλλώσιες άνάγια Παίζούν μαζί τους. Λουλούδα ρουμπίνια και ζαφείρια. Τά λεμονάνθια : άγγελικά θάμνη, μοσχαριτάρια. Γεμάτη ή φύση θησαυρούς, λιβάνια και μυστήρια.

Τόση όμορφιά τριγύρω μου και τόση κλαυσίγη ! Μάσ στέ μπουκέτα γαλανή κορδέλλα άπλώνει ή λίμνη. Και τραγουδούν άπό ψηλά κοτσάφια, άηδόνια, σκίνοι. Τόση γαλήνη κι' όμορφιά και τόσο γύρω μου ύμνοι !

Τρέμει ή καρδιά μου άπ' εύτυχία γεμάτη. Στέ παρτέρια Σάν ποιά λουλούδια σάλεψαν, σημάδεψαν έμένα. Και τρέχουν κι' άπάνω μου με τεντωμένα χέρια ; Οι δύο άδελφούλες, δνειρα γλυκά ζεύγαρωμένα !

Παιδάκια, της ήλιοχαρης καρδιάς μου περιστερία.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Άγαπητοί μου,

ΥΡΙΖΩ από το θέατρο Κυβέλης, όπου είχα πάει να ακούσω μία διάλεξη, που μ'ένδιεφερε και για το θέμα και για τον ομιλητή. Τι κόσμος! Τι συνωστισμός! Είδα κι' έπαθα ως να μπώ, κι' έπειδή δεν υπήρχε ου-

άγαποσαν και τόσο. Διαβάζουν με μανία, παρακολουθούν θεατρικές παραστάσεις, συναυλίες, διαλέξεις, ενδιαφέρονται για κάθε τι λογοτεχνικό, καλλιτεχνικό, πνευματικό. Γι' αυτό τα βιβλιοπωλεία, τα περίπτερα και τα κάθε λογής θέατρα έχουν σήμερα δούσε πελάτες δεν είχαν ποτέ. Γι' αυτό κι' οι διαλέξεις του Θεάτρου Κυβέλης, μα κι' άλλες που γίνονται αλλού, έχουν μία τόσο έκτακτη επιτυχία. Όλα αυτά τα έσοι μένει φαινόμενα ανήκουν στο γενικό. Αυτό είναι η αίτια τους.

σμο ή να σιγονουβεντιάζω με τους διπλανούς της. Και το «επεισόδιο» αυτό μ' έμαθε πως, όταν μιλώ δημοσίως, πρέπει να φωνάζω όσο μπορώ... δυνατότερα.

ΜΙΚΡΕΣ ΠΡΟΞΕΣ

ΧΑΡΑ

Στη μικρή μου θεατρική

Μέσα στο κλεισμένο σπίτι, τις παγερές ημέρες του χιονώπου, περνούν οι βραδυνές ώρες μία - μία μέσα στην πλήξη.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μου ζητάς πάντα να σου πω ένα παραμύθι, παιδί μου. Κι' εγώ στέκω συλλογισμένος, προσπαθώντας να σύρω, από των περασμένων τα βάρη, των παιδικών μου παραμυθιών τις εικόνες.

ΜΙΚΡΕΣ ΧΑΡΕΣ

Έχω τόσες χαρές, τόσες μικρές χαρές, που δεν τις ξέρουν οι άλλοι. Κι' είναι δικές μου όλες αυτές οι μικρές χαρές.

κο ούρανό τ' ανάλαφρο θρόνισμα των δειτροκορφών μέσ' στη γαλήνη του δάσους; το τραγούδι των γρούλων τα φωτεινά βράδια...

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΡΟΣΟΥΛΑΣ

Μία φορά κι' έναν καιρό, πάνε τώρα πολλά, μα πολλά χρόνια, μόλις ρόδισε στην ανατολή ο ουρανός, μία μουσική ακούστηκε, που τύλιξε δόλοκληρο τον κάμπο.

καλύδι, κάθε φορά που επέστρεφε ο κυνηγός, τβρίσκαε δροσερό. Τββρισκαε σαν χαρούμενο. Κι' ήταν σαν να του έδινε τη χαρά και τη δροσιά.

λουλούδι, που όταν φύτρωσε στον κάμπο, ο ήλιος τούρριξε την πρώτη - πρώτη του άχτίνα και γέμισε η πλάση μουσική. Δεν τόπαμε; Κι από την άχτίνα του ήλιου, που ήταν καιμωμένα τα μαλλάκια της, μία γλυκειά ζέστη χυνότανε μέσα στο καλύδι το χειμώνα, κι' ούτε ο βοριάς, ούτε η παγωνιά το ζόγωνε. Κι' από τη λουλουδένια την ψυχούλα της, που ήτανε γεμάτη δροσιά, δροσιζότανε το καλύδι το καλοκαίρι κι' ούτε η κάψα, ούτε ο λίκας τόπιανε; Γι' αυτό και την έλεγε τη γυναιά του Δροσούλα ο κυνηγός.

Αυτή λοιπόν είναι η ιστορία της Δροσούλας, που μοιάζει σαν παραμυθάκι. Και σαν παραμυθάκι την έλεγε στα παιδιά του ο κυνηγός κι' έτσι, από στόμα σε στόμα, έφτασε μέχρις εμάς σαν Παραμυθάκι.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΜΑΞΙΜΟΥ (ΙΡΕΙΜ)

ΣΠΟΥΡΓΙΤΙΑ

Πάνω από της σκονισμένης λευφόρου το βουητό, μέσα στα στριγγλίσματα του τράμ και των αυτοκινήτων τα ουρλιάσματα, πάνω από το πλήθος που άνεβοκατεβαίνει, ένα τσούρμιο πουλιά φτερούγιζε...

Από τα κεραμίδια ενός σπιτιού, περπατάει με τσιρίσματα και γέλια... πουλίσια πάνω από τα σύρματα του δρόμου, και φτάνουνε στην αντίκρυνή ταράτσα της πολυκατοικίας. Στέκουνε εκεί για μία στιγμή να ξανασάνουν, και πάλι δρόμο γι' απέναντι. Τι χαρούμενα ξεφωνητά! τί χαρές και παιχνίδια!

Βιάζονται να ξεπεράσουν τόνα τάλλο, και τρέχουν-τρέχουν, σπρώχνονται, κι' όταν το κατορθώσουν, τσιρίζουν — ά, πώς τσιρίζουν τα σπουργίτια ετυχευμένα, σά μαθητούδια που το σκάσανε στα χωράφια!

Κι' άξαφνα ένα δεύτερο τσούρμιο ήρθε να διασκεδάση με το πρώτο. Την ώρα που ξεκινάνε τούτα, ξεκινάνε και κείνα απ' αντίκρυνό. Στη μέση του δρόμου απαντιούνται, μπερδεύονται, τα πιό μικρά τα χάνουν και μένουνε πίσω, κι' έπειτα τρεχάλα να φτάσουν τάλλα που προχώρησαν!

Μέσα στις πόλεις τη σκόνη και το θόρυβο, τί χαρούμενη εικόνα της άνοιξης που μάς στέλνει η έξοχή!

ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΤΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΑΡΑΠΑΚΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ

Ο κ. Γεώργιος Δημητροκλής, ο γενικός διευθυντής, μίας μεγάλης Τράπεζας, καθόταν, το άπομυσημένο της δεύτερης μέρας του χρόνου, μπρός στο γραφείο του, που βρισκόταν μέσα στη μεγάλη αίθουσα συνεδριάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου. Το γραφείο ήταν βαλμένο προς το μέρος του δυτικού τοίχου. Στη μέση ήταν ένα μεγάλο τραπέζι, οβάλ, τριγυρισμένο από μία δωδεκάδα περίπου καθίσματα με ψηλά έρεισίνωτο και με δερμάτινη ταπεταρία. Στόν τοίχο, πίσω από την πολυθρόνα του κ. Διευθυντή, κρεμόταν η εικόνα του πρώτου προέδρου του Διοικητικού Συμβουλίου, που είχε πεθάνει πριν μερικά χρόνια. Στους άλλους τοίχους, σε χαμηλότερο κάπως ύψος από την εικόνα του πεθάνεμου Προέδρου, ήταν άραδιασμένες οι φωτογραφίες των κτιρίων που η Τράπεζα είχε ιδόχησητα σ' όλόκληρη τη χώρα.

Ο κ. Δημητροκλής δεν είχε τίποτα το έντυπωσιακό. Όποιος θα τον έβλεπε, χωρίς να τον γνωρίζει, δεν θα μπορούσε να φανταστή, πώς έχει μπροστά του έναν από τους δυνατούς εκείνους ανθρώπους, που η θέση τους επηρεάζει τη ζωή και τις ένεργειες των άλλων. Ήταν ένας άντρας μάλλον κοντός και λεπτός, πολύ προχωρημένης ηλικίας. Έβδομήντα πέντε πάνω κάτω χρόνων. Όμως το ένεργητικό, όλοτελα ξυρισμένο πρόσωπό του, φαινόταν πολύ πιό νεανικό. Τα χαρακτηριστικά του δεν έδειχναν άσχηρότητα μά ούτε κι' η καλωσύνη καθρεφτιζόταν στα μικρά διαπεραστικά του μάτια. Μία πειθαρχία σ' αισθήματα και συγκινήσεις δεν άφηνε καιμιάν έσωτερική κύμανση να σημειωθεί πάνω στην άδιάφορη και ψυχρή ήρεμία της μορφής. Σπάνια τον έβλεπαν να χαμογελά. Το περίεργο είναι πώς όταν γινόταν αυτό, όλόκληρο το πρόσωπό του κ. Γενικού πάθαινε μεταμόρφωση: μία γλύκα παιδική χυνόταν από τα πριν λίγο σφιγμένα χείλη, λίγωνε τα μάτια και έλάρυνε τα μάγουλα και τ' αυτιά.

Ο κ. Δημητροκλής ήταν πολύ άπλός. Κι' ο πιό μικρός και νέος υπάλληλος — κι' είχε χίλιους τόσους η Τράπεζα — μπορούσε να παρουσιαστή μόνος και να του μιλήση. Κι' όμως, ούτε οι πιό στενοί απ' τους συνεργάτες του δεν έτόλμησαν ποτέ να του μιλήσουν για κάτι που

δεν ήταν «όπηρεσιακό». Δεν έδειχνε την παραμικρή οικειότητα σε κανένα. Ποτέ κανείς δεν τόυπε τις εσχές του, την παραμονή μεγάλης γιορτής ή σαν γιόρταζε ο ίδιος, την ημέρα του Άγιου Γεωργίου. Δένε πώς όταν πέθανε ο πατέρας του — πριν χρόνια πολλά — του έφεραν την κακή είδηση στο γραφείο. Δεν έδωσε άπάντηση στον άγγελιοφόρο, ούτε και σ' άλλον είπα τίποτα. Συνέχισε κανονικά τη δουλειά του, όπως τις άλλες μέρες, και την ώρα την ώρισμένη, όπως κάθε μέρα, έφυγε από την Τράπεζα για άπάη στην κηδεία του γονιού του.

Τώρα, την πρώτη εργάσιμη μέρα του χρόνου, καθόταν στην πολυθρόνα του γραφείου του και περίμενε τα μέλη του Συμβουλίου. Ήρθε νωρίτερα κι' έχει καιρό. Συλλογιέται: Άκόμα ένας χρόνος που φεύγει. Μά τώρα ένας χρόνος περισσότερο ή λιγώτερο δεν έχει παλλή σημασία. Το έργο είναι τελειωμένο. Θυμάται πώς ξεκίνησε — πάνε πενήντα χρόνια από τότε. Ένα μικρό στενόχωρο γραφείο με μικρές τραπεζιτικές έργασίες. Σχεδόν ένα σαράφικο, μ' έναν υπάλληλο για βοηθό, στην αρχή. Και κάθε χρόνο η δουλειά και τα κέρδη να πληθαίνουν. Να μεγαλώνουν, σιγά-σιγά, τα κεφάλαια. Να γίνει η επείχερηση άκίνουμη έταιρεία, που ο ίδιος είχε το ένα τρίτο μανάχα από τις μετοχές, μά που, με την άξία του και με διάφορους συνδυασμούς, τα κατάφερνε να την κυβερνά μόνος του, ως τα σήμερα, όπως ήθελε κι' όπως ένομιζε σωστά.

Μά και πόσος μόχθος βλον αυτό τον καιρό! Πόση προσπάθεια και πόση ένταση! Τώρα όλα είναι εύκολα: η δουλειά έγινε μία τέρζοτια μηχανή που προχωρεί μόνη της κανονικά. Όσόςσο χρειάζεται πάντα παρακολούθηση για να κρατήσει το σωστό ρυθμό και να λείψουν οι περιπλοκές. Για τούτο πρέπει το μάτι του πάντα ν' άγρυπνά και να προβλέπει.

Σηκώνεται και κάνει μερικά βήματα προς το παράθυρο. Βορρινά, πέρ' από τις οικόδομές της Άθήνας και πάνω από τον κάμπο της Άττικής: η χιονισμένη κορφή της Πάρνηθας κλείνει τον όρίζοντα. Άσχημένος ο κ. Δημητροκλής χύνει τα χείρια του στις τσέπες του σακκακιού του, και ξαφνιάζεται που η δεξιά του φαχτιάζει κάποιον περίεργο άντικείμενο. Το βγάξει και βλέπει ένα μικρό, γυμνό άραπάκι με παχειά κατακόκκινα χείλια, ένα κουκλάκι μελαψό, απ' αυτά που που-

ΕΦΤΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΚΑΘΕΝΑ ΜΕ ΤΟ ΕΛΑΤΤΩΜΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Β'

Γιάγκος ο Φιλάρυρος

5.—Ο Άριστειδής δεν είπα τίποτα σε κανένα. Τάλλο πρωί όμως, όταν τα παιδιά μπήκαν στην τάξη τους για το πρώτο μάθημα, είδαν στο μαυροπίνακα, καλλιγραφικώτατα γραμμένη, την άκόλουθη έπιγραφή: «Ο Γιάγκος είναι φίλαργμος. Έσκαψε κι' έχωσε τη σακούλα με τα λεφτά του σε μία γωνιά, στο γυμναστήριο!» Ο Γιάγκος στην άρχή τάχασε και δεν ήξερε ούτε τι να πη ούτε τι να κάμη. Έπειτα δομήσε κι' άρπαξε το σφουγγάρι, για να σβήσει την προδοτική έπιγραφή. Άλλά δεν έπρόφτασε: τη στιγμή εκείνη μπήκε στη τάξη κι' ο καθηγητής. Και διαβάζοντας τα γραμμένα, φώναξε με θυμό: — Τί είν' αυτά; Ποιος τάγραψε;

Μιλιά τα παιδιά. Δεν ήξερε κανένας. Ούτε ο Άριστειδής, ο μόνος που ήξερε, θά τόλεγε. Τότε ο καθηγητής γύρισε στο Γιάγκο.
— Είναι αλήθεια; τον ρώτησε. Έσκαψες εσύ κι' έκοψες τα λεφτά σου στο γυμναστήριο;
— Ψέμματα! είπε ο Γιάγκος. Στο γυμναστήριο θάσκαβα να τα κρύψω; για ποιό λόγο;
— Άλλά, που τα κρύβεις; ξαναρώτησε ο καθηγητής.

— Όταν έχω, τα φυλάω εκεί, στο ντουλαπάκι του θρανίου μου.
— Τώρα δηλαδή δεν έχεις;
— Όχι. Όσα είχα, τα ξόδεψα όλα. Την Κυριακή που θά πάω στο σπίτι, θά μου δώσουν άλλα.
Τα παιδιά άρχισαν να ψιθυρίζουν: ο Γιάγκος ξόδεψε τα λεφτά του; πού; πώς; Μά ποτέ τον είδαν να γράφει έστω ένα κουλουράκι; Ψέμματα έλεγε.

— Τι ψιθυρίζετε εκεί; ρώτησε άσστηρά ο καθηγητής.
Μιλιά πάλι τα παιδιά. Δεν ήθελαν να πουν πώς ήξεραν το Γιάγκο για φίλαργμο και πώς, αφού δεν είχε να δείξη λεφτά φυλαγμένα στο ντουλαπάκι του, ώρισμένως θά τάκωνε κάπου άλλού.

— Καλά, είπε ο καθηγητής. Αυτά θά τα ιδούμε ύστερα.
Κι' έκαμε το μάθημά του όπως πάντα. Όταν χτύπησε το κουδούνι για το διάλειμμα, τα παιδιά κατέβηκαν για να παίξουν στην αυλή. Μαζί τους κι' ο Γιάγκος που έκανε τον άδιάφορο. Άλλά λίγο ύστερ' απ' τα παιδιά, κατέβηκε κι' ο καθηγητής και τρύπωσε κρυφά στο γυμναστήριο. Με μία ματιά, είδε το μέρος όπου το χόμα φαινόταν φρεσκοσκαιμένο. Έσκαψε κι' αυτός με το λισγάρι, βοήκη γρήγορα τη σακούλα με το θησαυρό — ά, η έπιγραφή στο μαυροπίνακα δεν έλεγε ψέμματα — την πήρε, έτρεξε στην αυλή, κι άρπάζοντας το Γιάγκο απ' το άφτί, άρχισε να τον τραβή και να του λέη:

— Η σακούλα σου, κύριε, να την!... Στόν κύριο διευθυντή! Γρήγορα στόν κύριο διευθυντή! Θα του τα πω όλα, μπροστά σου, κι' εκείνος άς σε κάμη ό,τι θέλει. Ευπράς, φίλαργμο, ψεύτη, ύποκριτή!...
Τα παιδιά γελοούσαν κοροϊδευτικά. Είχαν βάλει κιάλα τα επανωφώρια τους και τα κασκέτα τους, γιατί σε λίγο θά πηγαιναν περίπατο. Μά ούτε για τα γέλια τους τον ένοιαζε το Γιάγκο, ούτε για τον περίπατο που θά έχανε. Συλλογιζόταν μόνο την τιμωρία που τον περίμενε...

(Άκολουθεί)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΝΤΕΚΡΙΠΤΑ

Μυστιστόρημα ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — Μετάφραση ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΤΕΛΛΟΥ. — Διόρθωση ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ. — Εικόνες Λ. ΜΠΕΝΕΤΤ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Από σήμερα το πρωί. "Ήσαστε όμως τέσσερις φυλακισμένοι στον πύργο του Πιζίνου. Έδω είστε μόνο δύο. Ο τρίτος, είπαν, θα έλευθερωθώ..."

— Ο Σαρκανό! φώναξε ακράτητος από θυμό ο Σάντορφ, στη θύμηση του μισητού εκείνου καταδότη.

— Κι' ο τέταρτος... ρώτησε ο Μπάθου, μη τολμώντας ν' αποτελειώση τη φράση του.

— Ο τέταρτος, είπαν, ζή ακόμα, αποκρίθηκε ο Φερράτο. Θα τον τουφέκιζαν σήμερα το πρωί, μα η εκτέλεση αναβλήθηκε.

— Ζή! φώναξε ο Μπάθου.

— Ναί, αποκρίθηκε με ειρωνεία ο Σάντορφ. Περιμένουν να μάς ξαναπιάσουν, για να μάς δώσουν τη χαρά να πεθάνουμε όλοι μαζί.

— Μαρία, είπε ο Φερράτο, δδήγησε τους ξένους στην κάμαρά τους, χωρίς φως όμως. Απόψε δεν πρέπει να φανή το παράθυρό της φωτισμένο. Κατόπι μπορείς να πλαγιάσης και σύ. Ο Λουίτζι κι' εγώ θα γρυπνήσουμε.

— Ναί, πατέρα, είπε το αγόρι. — Ορίστε, κύριοι, είπε η κοπέλλα.

Ο Σάντορφ κι' ο Μπάθου έσφιξαν εγκάρδια το χέρι του φαρά, και σ' λίγο βρίσκονταν στην κάμαρα, όπου δυο καλά άχρηνια στρώματα τους περιμεναν, για ν' ανακαυθούν επιτέλους ύστερ' από τόσους κόπους.

Στο μεταξύ ο Ανδρέας Φερράτο κι' ο Λουίτζι είχαν βγει έξω, για να ίδουν μ'ην παραμυθισμένη κανένας δ' καί τριγύρω, στην παραλλα ή πέρ' από το ποταμάκι. "Όχι. Οι δραπετέες μπορούσαν να κοιμηθούν ησυχάως την νύχτα."

Η νύχτα πέρασε χωρίς επεισόδια. Την επομένη, 18 Ιουνίου, πριν ξυπνήσουν οι ξένοι του, ο φαράς έκαμ' ένα γύρο στην πόλη, για να μάθη κανένα νέο. Στά κεί τρα, μιά τοιχοκόλληση γνωστοποιούσε την απόδραση, την άμοιδή για την κατάδοση, τις ποινές για την απόκρυψη, κι' αποτελούσε το θέμα κάθε συζήτησης. Τίποτα όμως δεν έδειχνε πως οι δραπετέες είχαν γίνει αντίλητοι στα περίχωρα. Μόνο κατά τις δέκα διαδόθηκε πως δυο ύποπτοι είχαν φανεί χτες στο κανάλι του Λέμ. Αλλά οι περισσότεροι στην πόλη έπιστευαν πως, αφού δεν τους έπιασαν ως τώ-

ρα, θα είχαν κατορθώσει να περάσουν τα σύνορα και να γλυτώσουν, πράγμα που το εύχονταν κιόλα, για να μη πληρώση το δημόσιο πέντε χιλιάδες φλωρίνια για μιά ταπεινή προδοσία, ενώ τα χρήματα αυτά μπορούσε να χρησιμοποιηθούν για κάτι καλύτερο...

Κατά τις έντεκα, ο Ανδρέας Φερράτο γύρισε στο σπίτι κι' είπε στους ξένους τα νέα του, που ήταν μάλλον καλά παρά κακά. Αδελφ, στην κάμαρα όπου είχαν περάσει την νύχτα, αποτελείωναν το πρόγευμα που τους είχε φέρει η Μαρία. Οι λίγες ώρες του ύπνου, το φαγητό, η περιποίηση, τους είχαν κάνει ν' αναλάβουν έντελώς.

— Και τώρα, τους είπε ο φαράς, εγώ θα πάω στη δουλειά μου όπως πάντα. Έσείς θα έχετε την καλωσύνη να μείνετε στην κάμαρά σας. Μη την αφήσετε για κανένα λόγο. Κι' αν θελήσετε ν' ανοίξετε το παράθυρο, μην προβάλετε καθόλου, να μη σας ιδή κανένας. Σ'ε μιά-δυο ώρες θα γυρίσω, αφού εξετάσω και τον καιρό, για ν' αποφασίσουμε.

Ο Ανδρέας Φερράτο κι' ο Λουίτζι ξαναβγήκαν. Κι' αφού φλυάρισαν λίγο με άλλους φαράδες, πήραν τα δίχτυα τους από ένα παράπηγμα όπου είχαν φυλαγμένα, και τ' έπλωσαν χάμω για να στεγνώσουν στον ήλιο. Ύστερα από δυο ώρες, ο πατέρας ξαναγύρισε στο σπίτι, κι' έμεινε ο γιός, να ετοιμάσθ' όλα τα σούπερα για το φάρμα. Η Μαρία εξακολουθούσε την εργασία της μπροστά στην πόρτα. Ο Ανδρέας Φερράτο βρήκε τους ξένους της στην κάμαρά τους και τους είπε:

— Κύριοι, ο αέρας έρχεται από τη στεριά, κι' ή θάλασσα πιστεύω να είναι απόψε καλή. Λέω να φύγουμε κατά τις δέκα με το καίκι μου. Θα γλιστρούστε ανάμεσα στους βράχους ως το μέρος που είναι άγκυροβολημένο, θα επιδιδασθήτε με μιά βαρκούλα και θα σάλπαρουμε άμέσως. Κανένας δεν θα σας ιδή, κι' επειδή ξέρουν πως απόψε θα βγώ για φάρμα, δεν θα υποψιαστούν αν ιδούν το φαροκίχό μου να φεύγει. Κι' ή θάνατοπολήσουμε, ως να περάσουμε τα σύνορα πέρ' από τα στεμάια του Κατάρου, ή θα βγούμε σ' ανοιχτά και θα διασχίσουμε την Αδριατική ως το Ρίμινι. Κατά τον καιρό.

— Το πλοίο σας άντέχει; ρώτησε ο Σάντορφ.

— Ναί, είναι καλό καίκι με μισό κατάστρωμα, που πολλές φορές δακίμασα την άντοχή του σε κακοκαιρίες. Όπωςδήποτε, μπορεί ν' άψηφήσουμε και μερικούς κινδύνους...

— Ν' άψηφήσουμε κινδύνους έμεις που παίζουμε τη ζωή μας, είναι φυσικώτατο. Έσείς όμως... τί ανάγκη έχετε να κινδυνεύετε μαζί μας;

— Έχω... ένα καθήκον, μιά υποχρέωση!

— Υποχρέωση έσείς, οε μάς; — Μάλιστα!

Κι' εδω ο Ανδρέας Φερράτο διηγήθηκε το περιστατικό εκείνο της ζωής του, που τον ανάγκασε να φύγει από την Κορσική, μα και να έρκεισθ' πώς θα ξεπλήρωνε μ' ένα καλό, στην πρώτη ευκαιρία που θα του παρουσιαζόταν, το κακό που είχε κάνει.

Οι δραπετέες συγκινήθηκαν πολύ. Κατόπι ο φαράς τους είπε:

— Μά σεις δεν έχετε ούτε χρήματα, και θα σας χρειασθούν εκεί που θα σας δώλω... Πάρτε, κύριοι Σάντορφ, αυτή τη ζώνη και φορέστε τη από μέσα... Είναι παραγεμισμένη με τρακόσια φλωρίνια.

— Ω, φίλε μου... φιδύρισε με καινούργια συγκίνηση ο Ματθίας Σάντορφ.

— Θα μου τα επιστρέψετε αργότερα, πρόσθεσε ο φαράς, όταν θα μπορούσατε...

Αφού τ' συμφώνησαν έτσι όλα, ο Ανδρέας Φερράτο ξανάρχισε τις καθημερινές του δουλειές. Τά πρόγευμα πήγαν στο σπίτι του πολλοί γείτονες, που τους δέχτηκε στη μπροστινή σάλλα, τους έπρόσφερε κρασί και μέλι με τους φίλικώτατα. Κάποτε έγινε λόγος και για τους δραπετέες. Έίχε διαδοθεί, είπαν, πως τους έπιασαν κοντά στο κανάλι του Κουαρνέρο, από την άλλη μεριά της Ιστρίας, αλλά σ'ε λίγο ή φήμη αυτή διαψεύσθηκε.

Όλα πήγαν καλά ως το βράδυ. Αλλά κατά τις οκτώ, ενώ ή Μαρία ετοίμαζε το δείπνο και το τραπέζι στη σάλλα ήταν στρωμένο, άκούσθηκαν άξαφνα δυο χτύποι στην ξύπορτα. Ο Ανδρέας Φερράτο την άνοιξε άδιστακτα, και με μεγάλη του έκπληξη βρέθηκε μπροστά στον Καρπένα.

— Εγνώριζε το νέο αυτό Ισπανό— μάλις ήταν είκοσιπέντε χρονών— αλλά δεν τον συμπαθούσε καθόλου, όπως δα κι' ελοι στη χώρα, γιατί ήταν άκοινωνητος, μοθηρός, εκδικητικός, καυγατζής, αν και άρκετά

δειλός, και κανένας δεν ήξερε για ποιά βρωμοδουλειά είχε αναγκασθεί να φύγει από την πατρίδα του, την Αλμαγιάτη, και να εγκατασταθ' στην Ιστρία, όπου έκανε τον έλατορύχο ή τον έλατέμπορο, και δεν έκέρδιζε ούτε δσα χρειαζόταν για να κουτσούξ.

Μόλις έκανε ένα βήμα στη σάλλα, ο φαράς τον έσταμάτησε:

— Τι γυρεύεις εδω;

— Περνούσα. Κι' επειδή είδα φως στο σπίτι σας, μπήκα.

— Κι' ο λόγος;

— Για να σου κάνω τη βίτσιτα, γείτονά μου!

— Οι βίτσιτές σου δεν μάρέσσουν, το ξέρεις.

— Συνήθως, ναί. Αλλά σήμερα... ίσως αλλάξει.

Και κλείνοντας πίσω του την πόρτα, ο Καρπένα έπρόσθεσε:

— Έχω να σου μιλήσω. — Εσύ; έκαμε ο Φερράτο. Δεν θέλω καμμιά κουβέντα μαζί σου.

— Κι' όμως πρέπει να σου μιλήσω. Κι' ιδιαιτέρως μάλιστα.

Ο Φερράτο σηκώθηκε μιά στιγμή. Ίσως δεν θάκανε φρόνιμα, τη στιγμή που είχε δώσει άσυλο σ'ε δυο επικηρυγμένους, να διώξη χωρίς νάκούση τον κακό εκείνο γείτονα. Και τού είνε ψυχρά.

— Καλά, πέρασε δω.

Και αφού κλείσθηκε μαζί του στην κάμαρά του, που χωριζόταν μ' ένα λεπτό ξυλότοιχο από την κάμαρα των ξένων—τον ρώτησε.

— Τι με θέλεις;

— Καλέ μου γείτονα, αποκρίθηκε ο Καρπένα. Έρχομαι άκόμα μιά φορά... για το ζήτημα που ξέρεις.

— Ποιό; Για να σου δώσω την κόρη μου; Το πρότεινες της ίδιας, και σου είπα όχι. Ηρθες σ'ε μένα, και σου είπα όχι. Τι ξανάρχεσαι τώρα; Όχι πάλι θα σου πω! Όχι, τελείωσε!

Το πρόσωπο του Ισπανού άλλοιώθηκε και τ'ά μάτια του άστραψαν άγρια.

— Είναι ή τελευταία σου λέξη; ρώτησε με φωνή που έτρεμε.

— Η τελευταία μου, αν είναι κι' ή τελευταία φορά που μου το προτείνεις. Αν με ξαναρωτήσεις όμως, πάλι την ίδια άπάντηση θάχης: όχι!

— Αντρέα Φερράτο, πρόσθεξε καλά!

— Δεν έχω να προσέξω τίποτα! Η κόρη μου δεν σ'ε θέλει, ούτ'εγώ.

— Αν άφινες να της μιλήσω... απόψε, ίσως θάλλάξε γνώμη.

— Να μιλήσης της κόρης μου, απόψε; Αδύνατο! Άρνούμαι για λογαριασμό της!

— Χωρίς να τη ρωτήσης;

— Δεν έχω ανάγκη.

— Τότε... θα εκδικηθώ!

Ο Φερράτο έθώμωσε:

— Κάμε ε, τι θέλεις, Καρπένα!

Έκδικήσου αν μπορείς ή αν τολμάς.

Από φοβέρες ανθρώπου σαν και σένα, δεν ιδρώνει ταίτι μου, το ξέρεις.

Φτάνει τώρα! Ξέω! Ένα λεπτό άκόμα να μείνης, θα σ'ε πετάξω με

Γι' αυτό είχε τόσο θράσος. "Αφησέ μας λοιπόν να φύγουμε. Τώρ' άμέσως. Άλλοιώς χαθήκαμε... και μαζί μας και σύ!"

Θ'

Η τελευταία πάλι.

Στην αρχή ο Φερράτο έμεινε άφωνος. Έπειτα άρχισε μιά μεγάλη συζήτηση. Οι δραπετέες επέμεναν να φύγουν μονάχοι τους, για να μη εκθέσουν περισσότερο τον καλό άνθρωπο που τους δέχθηκε στο σπίτι του. Αδύνατο επέμενε να τους συνοδεύη, για να κάμη ως το τέλος εκείνο που τους είχε υποσχεθεί. Κι' ή συζήτηση εξακολουθούσε, όταν ο Λουίτζι εισόρησε στην κάμαρα φωνάζοντας:

— Οι άστυνομικοί!

— Άντιό! είπαν με ένα στόμα οι δραπετέες.

Κι' άδιστακτα πιά—μα ούτε ο Φερράτο δοκίμασε να τους κρατήσει—πήδησαν έξω άπ' το ανοιχτό παράθυρο της κάμαράς τους και χάθηκαν στα σκοτεινά. Πήγαιναν να κρυφτούν άλλοσ, όπου έβρισκαν...

Την ίδια στιγμή, εν' άστυνομικό απόσπασμα έκανε αίφνιδιασμό στα σπίτι του φαρά. Ο ίδιος ο Καρπένα το άδηγούσε.

— Κακοθύρε! του πέταξε ο Φερράτο μόλις τον είδε στη σάλλα.

— Είναι ή άπάντησή μου στα «όχι» σου! τού αποκρίθηκε σιγά ο Ισπανός. Δεν σου είπα πως θα εκδικηθώ;

Οι άστυνομικοί έπιασαν πρώτα κι' έδεσαν τον φαρά. Έπειτα έφαξαν σ'ε όλα το σπίτι. Το άνοιχτό παράθυρο τους έδειξε το δρόμο που πήραν οι φυγάδες. Και ρίχτηκαν ξοπίσω τους.

Εκείνοι είχαν φτάσει κιόλας στο φράχτη του μικρού ποταμού. Εύκολα τον άπερπήθηκε ο Σάντορφ. Αλλά καθώς βοηθούσε τον Μπάθου, να περάση κι' αυτός, ένας πυροβολισμός άκούσθηκε από πενήντα βήματα πίσω τους. Μιά σφαίρα χτύπησε τον Μπάθου στον ώμο ξυστά. Το τραύμα ήταν έλαφρό, τού παράλυσε όμως δλο το χέρι και τού ήταν άδύνατο πιά να δεχθ' ή βοήθεια τού συντρόφου του.

— Φύγε σύ! τού φώναξε. Φύγε, Ματθία!

— Όχι. Στέφανε, όχι μαζί θα πεθάνουμε! τού αποκρίθηκε ο Σάντορφ, με μιά τελευταία προσπάθεια να σηκώση στα χέρια του τον πληγωμένο. — Φύγε, Ματθία! ξανάπε ο Μπά-

«Αφού φλυάρισαν λίγο με άλλους φαράδες...» (Σελ. 124, στ. β')

κι' άρρωστη από χωριά, και δεν είχε καλύτερη συντηρησι...
κι' άρρωστη από χωριά, και δεν είχε καλύτερη συντηρησι...

15 χρονών — τό δικό μου φτιάχνω) Φαίδων (πολύ με συγκίνησαν τα καλά σου λόγια...
15 χρονών — τό δικό μου φτιάχνω) Φαίδων (πολύ με συγκίνησαν τα καλά σου λόγια...

λογ, ή καθυστερήσει το φιλλαδέιό μου (αν απέρριπτε ως τις προαναγγελεω...
λογ, ή καθυστερήσει το φιλλαδέιό μου (αν απέρριπτε ως τις προαναγγελεω...

Ορισμός: Έπιστολόγος μου έστειλαν κι' οι εγγ. Φιλοεπιστολές (όχι, κανένα...
Ορισμός: Έπιστολόγος μου έστειλαν κι' οι εγγ. Φιλοεπιστολές (όχι, κανένα...

Απορρίπτονται, ως παράκλιτα, άπο... (Απορρίπτονται, ως παράκλιτα, άπο...
Απορρίπτονται, ως παράκλιτα, άπο... (Απορρίπτονται, ως παράκλιτα, άπο...

Οριζόντες: Άγεται: Ημερολόγιο, αλλά πραγματι...
Οριζόντες: Άγεται: Ημερολόγιο, αλλά πραγματι...
Οριζόντες: Άγεται: Ημερολόγιο, αλλά πραγματι...

Προσοχή! Προσοχή! Προσοχή!
ΠΩΣ θα περάσετε πιο εύχαραστα ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΑΣ, είτε στην πόλη ή μείνετε, είτε ο έξοχη θα πάτε...
ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"
Κάθε Τόμος «Διαπλάσεως» είναι διόκληρη μορφωτική, διδασκική και δημοκρατική Βιβλιοθήκη.

Έργο των κυριωτέρων αντιπροσώπων της... (Έργο των κυριωτέρων αντιπροσώπων της...
Έργο των κυριωτέρων αντιπροσώπων της... (Έργο των κυριωτέρων αντιπροσώπων της...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.
Απορρίπτονται, ως παράκλιτα, άπο... (Απορρίπτονται, ως παράκλιτα, άπο...
Απορρίπτονται, ως παράκλιτα, άπο... (Απορρίπτονται, ως παράκλιτα, άπο...

142. Εξάπλευρος
143. Κρυπτογραφικό
144-145. Δημόδους Αίνιγμα εις Έπιγραφήν
146-150. Μαγικών Γράμματα
151. Τεθλασμένη Άεροσταχτις
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
139. Δογματικοί Δεξιότητες
140. Συλλαβήγροφος
141. Μεταγραμματισμός
142. Αναγραμματισμός

142. Εξάπλευρος
143. Κρυπτογραφικό
144-145. Δημόδους Αίνιγμα εις Έπιγραφήν
146-150. Μαγικών Γράμματα
151. Τεθλασμένη Άεροσταχτις
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
139. Δογματικοί Δεξιότητες
140. Συλλαβήγροφος
141. Μεταγραμματισμός
142. Αναγραμματισμός

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΜΓ-389]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ <ΤΕΧΝΗ> ΤΡΙΤΗ ΠΟΡΤΗ

Στις 28 του Μάη, στο σπίτι του Λογοτέχνη, έγινε η 4η φιλολογική συζήτηση, τό :

ΠΡΩΤΗ-ΝΟ ΓΥΡΩΡΗ

Πρόλογος από τον Περώη 'Ηλιό.

Μέρος Α'

Ο Γρυπάζης και οι Σκαρβατοί και Γεωρακίτες.

Μέρος Β'

Η γλώσσα του. Ο τεχνίτης κι' ο ποιητής.

Ομιλήτης ο Λογοτέχνης και στα δύο μέρη. Απαγγελίες απ' τον Δοκ.αίο.

Μέρος Γ'

Ανάλυση στο 'Απόδρομο' απ' την 'Αμφιβολία μ' απαγγελία του Λογοτέχνη.

Ο 'Δοκρικός' στόλιος την αθούσα μ' έναν πίνακα του 'Πραματευτή', ζωγραφισμένον απ' τον ίδιο και ο Διαβάτης μας απαγγέλει στο τέλος τον Πραματευτή.

Ευχαριστούμε την 'Αμφιβολία και το Διαβάτη, που τόσο πρόθυμα μας βοηθήσαν, όπως κι' όλους όσους παραβρέθηκαν. Διαγράφηκε ο Συγγραφέας. ΣΥΛΛΟΓΟΣ <ΤΕΧΝΗ>

[ΜΓ-390]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ <ΠΥΡΟΣ>

Επειδή τώρα με τό καλοκαίρι, είναι δύσκολη ή συγκέντρωση πολλών ατόμων σε κλειστό χώρο, αποφασίσαμε οι διαλέξεις μας να γίνουν ένδοσολογικές, με τό σκοπό να τις επαναλάβουμε σε μεγαλύτερο κέλε το φθινόπωρο.

Έγιναν οι παρακάτω.

Φιλολογικό Τμήμα.

Στις 9)5)43, η ένδοσολογική του Μασκοφόρου, με θέμα : 'Ζαχαρίας Παπαγιάννου'.

Μορφωτικό Τμήμα.

Στις 16)5)43, η 4η ένδοσολογική του Ρομαζιώτη, με θέμα : 'Η γεωλογική εξέλιξη της γης'.

Στις 23)5)43, η 5η ένδοσολογική του Ζαχαριώτση, με θέμα : 'Η Τέχνη στην 'Αναγέννηση'.

[ΜΓ-391]

Στους αγαπημένους Νηρέα και Ντίνο Ζηριώτη, τις καλές μας εσχές.

Πρόμαχος της 'Ελευθερίας Σίφουνας

[ΜΓ-392]

Τά... Μοντέρνα διηγήματα... Προϊόντα διηγήματα... Χιονομουριατικά διηγήματα... μετακομίζουν στην νέα μόνιμη κατοικία τους.

«20ος Αιώνας»

[ΜΓ-393]

ΠΡΟΣΟΧΗ ! ΠΡΟΣΟΧΗ ! ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

[ΜΓ-394]

Χρυσή Νεότης : Κακόν τό γήρας, ού γάρ έρχεται μόνον. 'Αλμπατε : Τόν... 'Αράπη (Μυστήρον) κι' αν λερκάνης, άδικα τόν κόπα χάνεις.

'Ιδεώδες : Έξ θυχος τόν λόντα ;

ΔΙΑΔΑΞΟΠΟΛΙΑ, θυμηθήτε τή [ΜΓ-380] περιμάν, ΓΑΚΙΝΘΟΣ

[ΜΓ-395]

30 Σεπτεμβρίου Μή χάστε τήν προθεσμία στο διαγωνισμό μεταφρασης του 103ου [ΡΓ] Ψάλλου που είναι απ' τούς άριστούτους θνους στή Δημοκρατία.

30 Σεπτεμβρίου Μόνο τό Α' Βραβείο 10.000 δραχ. ΝΙΑΣ του <ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ>

[ΜΓ-396]

Οι Μηνιαίοι Διαγωνισμοί 'Εξοτήματος (1942) που προκήρυξε τό Σκυριανόπου, συνεχίζονται, έστω καθοστέρη μήνα.

Διαγωνισμός Τέκτορος (Απριλλίου) : Ποιά λογοτεχνικό είδος σάς άρέσει περισσότερο ;

Πέμπτος : Ποιές γενικά οι προβλέψεις σας για τό μέλλον ;

Έκτος : Ποιά επιστήμη (ή μάθημα) σάς ενδιαφέρει ξεχωριστά ;

Συμμετοχή 50 δραχμές στον καθένα. Έκατοντάδραχμη στους τρεις. Όσοι έγραψτηκαν συνδραμητές δίχως άλλη επιδάρωση.

Προθεσμία : άλλος Σεπτεμβρίου, Διεθνήση : Κώσταν 'Αγαπητήδη, Ραβινά 6, 'Αθήνα (1).

(Ιούνιος 1943) ο αντιπρόσωπος Νηρέας

[ΜΓ-397]

Παιδιά, για τή γενθλιά σου δλόθερμες εσχές. Στα καλά κορίτσια Βάσω Γεωργιούλου και Πόπη Γεωργίου, εσχόματι δράση !

Σανθός Σείχης

[ΜΓ-398]

Σύλλογος <ΔΑΜΠΟΝΤ' ΑΣΤΕΡΙΑ>

Στήν (ΜΓ-224) η 'Εύα Λύρα' ταπώθηκε <Πόρα> η 'Δεμοτόκουτα' παρελήθη.

Παραιτήθη ο ταμίας, εδημήτριος 'Ευδοκίτης' νέος ταμίας <Μπερλίνας>

[ΜΓ-399]

Διαβαίνοντας τό 3ον έτος, χαίρετώ τό Διαπλαστικό στερήμα. Ανταλλάσσω Μ. Μ. Δ)σις : Άδα 'Αλίην Κομισού, Καλλιγιά 29, 'Αθήνας (7).

Λευκή 'Αμαζών

[ΜΓ-400]

Μποδλή, Τρελλό Νκυτάκι, 'Ανεμώνη του Βουνοβ, Μαρκήσις, θέλετε ν' άλληλογραφούμε ;

Η διεθνή μου : Φρόσω Γεωργακούλα, δια Μαρκοβία Σπάρτη

[ΜΓ-401]

ΤΟ ΚΟΙΒΕΝΤΟΛΟΓΙ ΜΟΥ Διοδόξη - Λογοτέχνη : Ευχαριστήρια.

Σίφουνα-Νηρέα, εσχές ερογορημένες με δλόθερμες.

'Αλμπατε, στα μπουκέτια της άηδίας πού παρουσιάζουνται, περιφάνη σιωπηλή περιφρόνηση.

Παρκάτω, για όσους δάν πρόβτασαν ν' άπαντήσουν, τό διαγωνισμό (ΜΓ-158) 2 μήνες.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Χαίρε πνεύμα ούρανόου φαλμωθίας έναρτετον !. (Ν-λ-ε).

Χαίρε ήπια ψίθυρος τού τούτου !. (Δευκομ...)

Χαίρε μανυελοφοροδία έκτασις ενόριου σαγήνης !. (Φαιδρόν).

Χαίρε κερυνέ... ά-διαβάτω άπαχ γελιάς...

Χαίρε έισοδος... άτελής εις τήν πόσην... Χαίρε Μυστήριε !.

Χαίρε Τέχνη... Παρασκευή : ('Ότε και... Χαίρετισμοί !.)

ΔΑΜΠΟΥΡΟ

[ΜΓ-402]

ΣΥΛΛ. <ΔΟΞΑ-ΒΑΛΑΣ> Μπαίνουμε στο Β' τετράμηνο. Η οδύνη μας :

ΕΠΙΤΙΜΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ : ΒΑΣΙΛΗΣ ΔΟΡΘΕΤΙΑΝΗΣ Πρόεδρος : ΣΥΛΛΑΣ Τμήματα :

Θατρικό : Κόκκινη Καρδία. Λογοτεχνικό : Μάνος. Μουσικό : 'Αστρά της 'Ελλάδας.

Τακτ. Μέλη : 'Εξοτικό Γασεμί, Καστανούλα, Πράσινη Γαρούλα.

Αντιπρόσωποι : Χιονομέτος Ταύγετος (Σπάρτη). Συγγραφομε : Τσιγγούνη, Χρυσό 'Ανθρακκο. Παραιτήθηκε : Γαλάτσια 'Ανεμώνη.

Προκηρόσομε λογοτεχνικό διαγωνισμό σε πεζό ή ποίημα. Θέμα : <ΝΥΧΤΑ και ΜΕΡΑ> Προθεσμία μέχρι τις 20 του 'Οκτώβρη. Συμμετοχή ελευθερη. Διεθνήση : (ΜΓ-68).

[ΜΓ-403]

Πρωτομπαίνοντας στην κίνηση της Διαπλάσεως στέλω ένα έγκάρδιο χαίρετισμό σ' όλα τά διαπλαστούλα-ες από τήν ένδοξη Σπάρτη. 'Αλληλογραφώ, ανταλλάσσω τετραδάκια με όλους. Η διεθνή μου : Φρόσω Γεωργακούλα, δια Σαργαταπούλα, Σπάρτη

Σύλλ. <Δάμποντ' 'Αστέρια>

[ΜΓ-404]

Υάκινθε, για καλή τύχη έχω δύο συχουγιτάς. Η δεύτερη άπαραίτητη στο Μυστήρο.

ΔΑΜΠΑΤΡΟΣ

[ΜΓ-405]

Βουήσις, λόγω ταχυδρομικών δυσχερειών παύω άλληλογραφάρην.

Προκήνησις της Ψευδονυμίας

[ΜΓ-406]

Δεξίλε, μήν πατρνεις ύφος παλληγκρό, διότι μες θυμίζεις τον Μπέρτη Αρχιλήσταρχον.

ΓΑΛΙΑΙΟΣ

[ΜΓ-407]

Πρωτομπαίνοντας στή Διάπλαση, χαίρετώ όλους-ες, ιδιαιτέρως τούς 'Ιππότας. Ανταλλάσσω μ. μ. και άλληλογραφώ. Γράφατε πρώτος. Διεθνήσις : Κατή Συμπούλου, Δομβρόβου 66, 'Αθήνας (7) δια Κάποιαν

[ΜΓ-408]

Πρωτομπαίνοντας στή Διάπλαση, χαίρετώ όλους-ες και επιθυμώ ν' ανταλλάσσω Μ. Μ. και ν' άλληλογραφώ. Γράφατε : Γεώργιον Καπάνον, Ψωλόκατρον Σπάρτης, δια Χιονομέτον Ταύγετον

[ΜΓ-409]

Ποιάς Σύλλογος θέλει νά συμπεριλάβη στους κόλπους του έναν εθθμο Καλλιθεάτην ; Γράφατε διεθνήσις : Κώσταν Χαμπέρην, Χαροκόπου 129, Καλλιθεάτην.

Κυνηγός της Δόξης

[ΜΓ-410]

Διαοχίζοντας τόν Ένασμο ούρανό της διαπλάσεως, χαίρετω τά διαπλαστούλα δυό άστέρια.

Αδυσγειός, 'Ορίαν

[ΜΓ-411]

Ατρώμης Ειφομάς, Μεγαλειών της Πατρίδος, Χωριατοπούλα, σάς εσχαστή. Δακρυμαμένα Ματάκια

[ΜΓ-412]

Πρωτομπαίνοντας στην κίνηση χαίρετώ όλους-ες. Μεδυμένο 'Αθηναίον

[ΜΓ-413]

Γάλλιε, εσχασίτες κι' αντισυχαρητήρια. Νίλς, εσχασίτω (μ' ένα παλιότο Ε).

Ροζελάντια

[ΜΓ-414]

Από όλους-ές μου δέν ξεπερνάτε τό 16 σας χρόνια, περιμένω με κάρα ή ένα ήθσοπό με μι άφιέρωση για ένθμο Διαπλαστικής ζωής. 'Ιδιαίτερος από 'Αγκαθάνι, Διδό, άδσους Ψυχές, 'Ονειροβουνοβ, Χρυσή Βροχή, Παιγιδιάρα. Σταίτε δλο-δλες : Σόρου 45, 'Αθήνα (8), δια Προκομμένη Τεμπέλα